

Arrest

nr. 224 921 van 13 augustus 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 5 augustus 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 juli 2019.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 augustus 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 augustus 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. MAERTENS, loco advocaat B. SOENEN, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in Barquisimeto op 26 september 1988. U ging naar school tot het zesde middelbaar en werkte sinds u veertien jaar bent als kapster. U woonde bij uw moeder in Barquisimeto. Sinds 2009 bent u samen met B.(...) C.(...) J.(...), die zowel de Venezolaanse nationaliteit bezit als de nationaliteit van de Dominicaanse Republiek. In 2010 verlieten u, uw man en uw dochter B.(...) N.(...) N.(...) die geboren werd op 19 mei 2010 Venezuela omwille van de economische situatie en gingen jullie in de Dominicaanse Republiek wonen, bij uw schoonouders. In Santo Domingo opende u een kapperszaak en werkte u ook mee in de

apotheek van uw man. Uw halfzus langs vaderskant A.(...) C.(...) verliet in 2010 Venezuela omdat ze vreesde dat ze ontvoerd zou worden omdat ze met een rijke man getrouwd was. Ze ging in Portugal wonen. In juni of juli 2015 trouwde u met B.(...) C.(...) J.(...). In de periode waarin u in de Dominicaanse Republiek woonde ging u nog twee keer voor een periode van twee maanden op bezoek in Venezuela: een keer in het midden van 2011, toen het bijna 2012 was en een keer vier jaar geleden, in de periode van 25 september 2015. Tijdens dit laatste bezoek probeerde u de documenten in orde te maken om de nationaliteit van de Dominicaanse Republiek te bekomen, maar uiteindelijk verliet u Venezuela zonder de nodige documenten. Op 28 mei 2016 werd uw dochter B.(...) N.(...) N.(...) geboren werd. Beide dochters hebben zowel de Venezolaanse nationaliteit als de nationaliteit van de Dominicaanse Republiek. Uw man verblijft intussen twee jaar in Spanje, waar hij een verblijfsvergunning heeft omwille van zijn werk. Hij opende er immers een kapperszaak. Nadat uw man weg ging uit de Dominicaanse Republiek, ging jullie apotheek failliet. In 2017 werd uw halfbroer P.(...) N.(...) vermoord. Op dit moment verblijft uw moeder in Venezuela, net als acht van uw oom en tantes van moederszijde. Ook uw vader verblijft in Venezuela.

Op 30 juni 2019 vertrokken u en uw dochters per vliegtuig uit de Dominicaanse Republiek met als doel om uw man in Spanje te vervoegen. Jullie kwamen op 30 juni 2019 in België aan, waar jullie op de luchthaven werden tegengehouden omdat u een onduidelijk reismotief had en onvoldoende bestaansmiddelen. Op 1 juli 2019 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

In uw administratief dossier zijn de volgende documenten aanwezig: de paspoorten van u en uw dochters, de identiteitskaarten van u en uw dochters, de reisdocumenten van u en uw dochters, de geboortakte van N.(...), uw huwelijksakte, de parentale toestemming van uw echtgenoot voor uw dochters om de Dominicaanse Republiek te verlaten, verblijfsdocumenten van uw echtgenoot in Spanje, documenten van uw man inzake bankverrichtingen en de belastingen.

Bij terugkeer naar Venezuela vreest u de economische situatie en de onveiligheid en criminaliteit voor uzelf en uw dochters. U vreest ook het tekort aan medicijnen voor als uw dochters medicijnen nodig zouden hebben.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en 57/6/4, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Het feit dat u slechts een verzoek hebt ingediend om de uitvoering van een eerdere of op handen zijnde beslissing die tot uw teruggrijping of verwijdering zou leiden, uit te stellen of te verijdelen, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek. Uit uw administratief dossier blijkt immers dat u de Belgische grensautoriteiten trachtte te misleiden omtrent de reden voor uw bezoek aan België. Uit het verslag van de federale politie blijkt immers dat u op 30 juni 2019 aan de luchthavenautoriteiten verklaarde dat u voor toeristische redenen naar Spanje reisde. Toen u aan een grenscontrole onderworpen werd diende u geen verzoek om internationale bescherming in. Slechts toen u het voorwerp uitmaakte van een beslissing tot teruggrijping, die voorzien was op 2 juli 2019, diende u op 1 juli 2017 een verzoek in (DVZ, Beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats).

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Bij terugkeer naar Venezuela vreest u de economische situatie en de onveiligheid en criminaliteit (Notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 18 juli 2019 (CGVS), p. 15). Bovendien vreest u dat u geconfronteerd zou worden met een tekort aan medicijnen als uw dochters medicijnen nodig zouden hebben (CGVS, p. 16, 18).

Aangaande uw vrees om te maken te krijgen met een tekort aan medicijnen als jullie die nodig zouden hebben (CGVS, p. 16, 18) dient vooreerst aangestipt te worden dat u aangeeft dat het een hypothetische vrees betreft. U zegt immers dat u en uw dochter op dit moment geen medicijnen nodig hebben, noch geeft u aan dat één van jullie aan een aandoening lijdt maar u meldt slechts dat u het vreest voor als jullie het nodig zouden hebben (CGVS, p. 18). Uit een dergelijke hypothetische situatie kan evenwel geen actuele beschermingsnood afgeleid worden. Bovendien dient opgemerkt te worden dat de problematiek aangaande medische problemen en medische zorg een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken is, zodat het enkel aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om te oordelen of jullie eventuele medische problemen aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in Venezuela en dus al dan niet een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel vervat in artikel 3 EVRM. Voor de beoordeling van de door u aangehaalde medische problemen dient u zich dan ook te wenden tot de geëigende procedure hiervoor voorzien in artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Vervolgens dient uw vrees om slachtoffer te worden van onveiligheid en criminaliteit besproken te worden. Uit uw verklaringen blijkt dat u louter crimineel gemeenrechtelijke feiten vreest die geen verband houden met een van de criteria bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Gepeild naar de redenen waarom u denkt slachtoffer te zullen worden van criminaliteit, haalt u immers aan dat uw moeder in een wijk woont waar criminelen wonen en dat het in Venezuela dagelijks gebeurt (CGVS, p. 15). Verder wijst u nog op voorzorgsmaatregelen die u in het verleden nam, namelijk dat u geld ging afhalen met een vuilniszak en dat uw broer u steeds kwam ophalen met de mototaxi (CGVS, p. 15). U stelt ook dat twee van uw voormalige buurjongens momenteel in de gevangenis zitten (CGVS, p. 15). Uit het voorgaande dient besloten te worden dat u niet aannemelijk gemaakt heeft dat u bij terugkeer naar Venezuela gevisieerd zou worden door criminelen. U haalt ook aan dat u vreest dat uw dochters ontvoerd zullen worden omdat jullie buiten Venezuela gewoond hebben en er uit een verblijf buiten Venezuela een zekere welstand afgeleid wordt (CGVS, p. 16). Gepeild of er nog andere redenen zijn waarom u vreest dat uw kinderen ontvoerd zullen worden, haalt u aan dat dat niet zo is en voegt u eraan toe dat ze u zelfs zouden ontvoeren voor een zak met eten (CGVS, p. 16). Door deze algemene uitspraken slaagt u er allerm minst om u in concreto aan te tonen dat u of uw dochters bij terugkeer naar Venezuela het doelwit zouden zijn van ontvoerders. Uit het loutere gegeven dat het niet kan uitgesloten worden dat men terugkeer te maken kan krijgen met criminaliteit kan geen nood aan bescherming volgens de Conventie van Genève of de definitie van de subsidiaire beschermingsstatus afgeleid worden. Bovendien kan nog opgemerkt worden dat uw moeder nooit problemen had omwille van criminaliteit (CGVS, p. 18) en dat uw vrees omwille van de veiligheidssituatie u er niet van weerhouden heeft om in 2011 en 2015 telkens twee maanden op bezoek te gaan in Venezuela (CGVS, p. 4).

Ook uw verklaringen omtrent een incident dat plaatsvond in 2009 kunnen voorgaande vaststellingen niet wijzigen. U haalt aan dat dieven u met een pistool bedreigden en geld stalen van uw zaak (CGVS, p. 15). Uit uw verklaringen blijkt dat er geen aanwijzingen zijn dat u specifiek gevisieerd werd. Gepeild naar de redenen waarom net uw zaak beroofd werd, zegt u immers dat ze gewoonweg niemand respecteren en dat iedereen het slachtoffer zou kunnen worden (CGVS, p. 16). Uit deze éénmalige en toevallige gebeurtenis kan dan ook geen nood aan bescherming volgens de Conventie van Genève of de definitie van de subsidiaire beschermingsstatus afgeleid worden.

Volledigheidshalve dient ook aangestipt te worden dat uw verklaringen omtrent uw halfbroer P.(...) N.(...) en halfzus A.(...) C.(...) geen nieuw licht op deze vaststelling werpen. Vooreerst dient benadrukt te worden dat u aangaf dat u A.(...) C.(...) slechts twee à drie keer zag en P.(...) N.(...) nooit ontmoette (CGVS, p. 8). U haalt aan dat uw halfzus A.(...) C.(...) in 2010 Venezuela verliet omdat ze vreesde het slachtoffer te worden van ontvoering (CGVS, p. 9). U haalt een incident aan waarbij haar kinderen van de derde verdieping moesten springen (CGVS, p. 9). Gezien A.(...) C.(...) Venezuela reeds verliet in 2010 en omdat u verklaart dat niemand anders van de familie problemen had omwille van A.(...) C.(...) (CGVS, p. 9), is er dan ook geen reden om te denken dat dit aangehaalde incident voor u problemen

zou opleveren bij terugkeer naar Venezuela. Over P.(...) N.(...) zegt u dat hij in 2017 gedood werd (CGVS, p. 8). U verklaart dat sinds zijn dood niemand van uw familie problemen gehad heeft omwille van zijn dood (CGVS, p. 8). Ook hier dient vastgesteld te worden dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat u, die aangaf dat u uw halfbroers en halfzussen slechts twee à drie keer in totaal en het slachtoffer zelf nooit zag problemen zou hebben omwille van zijn dood in het licht dat zelfs zijn overige familieleden geen problemen hadden. Overigens dient nog opgemerkt te worden dat u geen documenten voorlegt om beweerde voorvallen te staven.

Wat betreft uw beschermingsnood ten gevolge van de algemene socio-economische situatie moet allereerst vastgesteld worden dat deze vrees niet ressorteert onder de bepalingen van de Vluchtelingenconventie. Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

*Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).*

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in preciaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij

de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u een ondernemende vrouw bent die reeds sinds haar veertiende als kapster werkt en daarnaast ook ervaring heeft in de schoonheidssector en met het uitbaten van een apotheek (CGVS, p. 6). Bovendien beschikt uw moeder in Barquisimeto over een huis (CGVS, p. 4, 5) en wordt zij financieel gesteund wordt door uw broer J.(...) L.(...) F.(...) vanuit de Dominicaanse Republiek (CGVS, p. 7). Uw vader werkt in Valencia als ambulancier en heeft een eigen woonst (CGVS, p. 7). Bovendien heeft u ook verschillende ooms en tantes van moederszijde die in Venezuela wonen en werken. Zo is F.(...) C.(...) tractorbestuurder (CGVS, p. 11). De volgende ooms van moederszijde hebben landbouwactiviteiten: R.(...) C.(...), D.(...) C.(...), E.(...) C.(...), J.(...) C.(...) (CGVS, p. 11). Uw tante C.(...) M.(...) is poetsvrouw (CGVS, p. 11). Uw tante M.(...) C.(...) studeerde af als boekhoudster, al weet u niet of zij in deze sector werkt (CGVS, p. 11). Bovendien heeft uw echtgenoot momenteel een kapperszaak in Spanje en hij betaalde de vliegtuigtickets voor u en uw dochters (CGVS, p. 5, 14).

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> en **COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de Colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt

gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in Venezuela zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Gezien al deze vaststellingen dient besloten te worden dat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend kan worden.

De stukken in het administratief dossier kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De identiteitsdocumenten van u en uw gezinsleden, de reisdocumenten van u en uw dochters tot België en de verblijfsdocumenten van uw echtgenoot in Spanje missen allen bewijskracht om uw asielmotieven te ondersteunen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat het beroep tegen deze beslissing overeenkomstig artikel 39/57, §1, 2e lid, 2° van de Vreemdelingenwet binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing dient te worden ingediend."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, artikel 22bis van de Grondwet, het hoger belang van het kind, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsverplichting, de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel, voert verzoekster aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet op basis van een correcte feitenvinding, rekening houdend met alle elementen eigen aan het dossier tot haar conclusie is gekomen.

In een eerste onderdeel voert verzoekster aan dat zij op doorreis was naar Spanje, waar haar echtgenoot verblijft met een werkvergunning. Zij heeft de wens om overgebracht te worden naar Spanje, waar zij een verzoek om internationale bescherming wenst in te dienen. Het is nooit verzoeksters bedoeling geweest om in België te blijven. Zij wenst zich in Spanje te herenigen met haar echtgenoot. Zij kon tijdens haar persoonlijk onderhoud ook de nodige documenten neerleggen ter staving van haar wens om naar Spanje overgebracht te worden. Verzoekster is aldus van oordeel dat er een grondiger Dublin-onderzoek diende gevoerd te worden, vooraleer haar dossier werd overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Zij argumenteert in dit verband als volgt: "Verzoekster verwijst hiervoor naar het artikel 16 § 2 van de Dublin III Verordening.

Artikel 16 § 2 Dublin III Vo bepaalt dat de lidstaat waarin een verzoek om internationale bescherming is gedaan en die bepaalt welke lidstaat verantwoordelijk is, of de verantwoordelijke lidstaat zelf, dat deze, voordat in eerste aanleg een beslissing ten gronde is genomen, een andere lidstaat kan vragen een verzoeker over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden, in het bijzonder op grond van familiebanden of op culturele gronden, ook wanneer die laatste lidstaat niet verantwoordelijk is volgens de in deze verordening bepaalde criteria.

Overweging (17) van de Dublin III Vo bepaalt namelijk dat een lidstaat om humanitaire redenen of uit mededogen moet kunnen afwijken van de verantwoordelijkheidscriteria om gezinsleden, familieleden of andere familierelaties bijeen te kunnen brengen en een verzoek om internationale bescherming dat bij deze lidstaat of bij een andere lidstaat is ingediend kunnen behandelen, ook al is hij volgens de bindende criteria van deze verordening niet verantwoordelijk voor de behandeling.

Verzoekster stelt dat er onvoldoende rekening werd gehouden met haar intenties om naar Spanje te reizen, waar haar echtgenoot op legale wijze verblijft.

Uit de Dublin- verordening blijkt duidelijk dat men de plicht heeft om familierelaties te verenigen.

Dat in casu dit onderzoek niet gebeurd is.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel dringt zich op. (...)

Ook spreekt overweging (17) van de Dublin Verordening over andere familierelaties waardoor nogmaals de nadruk wordt gelegd op het verenigen van familierelaties.

Dat elke motivering omtrent het gezinsleven van verzoekster in de bestreden beslissing ontbreekt.

Verzoekende partij wenst aldus nogmaals te wijzen op de discretionaire bevoegdheid vervat in het artikel 17 § 2 van de Dublin Verordening.

Deze criteria geven de verzoekende partij de discretionaire bevoegdheid om o.g.v. humanitaire redenen verzoeker en zijn broer te verenigen en dit in het bijzonder op grond van familiebanden.

De interpretatie van de toepassing van de humanitaire clausule (oud artikel 15 § 1 Dublin II Vo) werd ook toegelicht door het Europees Hof van Justitie in haar arrest K tegen Bundesasylamt van 06/11/2012 in de zaak C -245/11.

Zo leest men in overwegingen:

"27 Dienaangaande dient te worden opgemerkt dat hoewel artikel 15, lid 1, van verordening nr. 343/2003 een facultatieve bepaling is die de lidstaten een ruime beoordelingsbevoegdheid toekent om te beslissen gezinsleden en andere afhankelijke familieleden te „herenigen" op humanitaire gronden, in het bijzonder op grond van familiebanden of op culturele gronden, lid 2 van dit artikel aan deze bevoegdheid nochtans de beperking stelt dat wanneer de in deze bepaling gestelde voorwaarden zijn vervuld, de lidstaten normaliter ervoor zorgen dat de asielzoeker bij een familielid kan blijven.

Zoals hierboven al is aangekaart, is hiervan sprake, daar verzoeker ondertussen wettelijk samenwoont met zijn vrouw en zij samen ook een dochter hebben.

54 Gelet op een en ander moet op de eerste vraag worden geantwoord dat in omstandigheden als die in het hoofdgeding artikel 15, lid 2, van verordening nr. 343/2003 aldus moet worden uitgelegd dat een lidstaat die niet op grond van de criteria van hoofdstuk III van deze verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek, verantwoordelijk wordt. Het staat aan de lidstaat die de verantwoordelijke lidstaat in de zin van deze verordening is geworden, de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich te nemen. Hij stelt de lidstaat die voorheen verantwoordelijk was, daarvan in kennis. Deze uitlegging van dit artikel 15, lid 2, geldt ook wanneer de op grond van de criteria van hoofdstuk III van deze verordening verantwoordelijke lidstaat niet overeenkomstig lid 1, tweede zin, van dit artikel een verzoek in die zin heeft gedaan."

Verzoekende partij is aldus de mening toegedaan dat er in casu eerst een grondig Dublinonderzoek diende te gebeuren, vooraleer het dossier werd overgemaakt aan het CGVS.

Verzoekster meent dat er op onvoldoende wijze rekening werd gehouden met haar familiebanden. Dat elke motivering hieromtrent in de bestreden beslissing ontbreekt."

In een tweede onderdeel wenst verzoekster te wijzen op de actuele situatie in Venezuela. Zij is de mening toegedaan dat de huidige situatie in Venezuela wel degelijk dient te leiden tot minstens de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Zij verwijst in dit verband naar de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde "Guidance note on international protection considerations for Venezuelans – Update I" van UNHCR van mei 2019. Verzoekster stelt dat zij wel degelijk individuele omstandigheden kan aantonen waardoor zij minstens de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus had moeten krijgen. Vooreerst is zij een moeder met twee minderjarige kinderen. Nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat de aanwezigheid van deze twee minderjarige kinderen mee in rekening werd genomen, aldus verzoekster, die stelt dat niet ernstig kan ontkend worden dat de belangen van kinderen in overweging dienen genomen te worden bij het nemen van elke beslissing die die kinderen aangaat en betoogt dat ernstig kan betwijfeld worden of de bestreden beslissing genomen is in het belang van het kind. Zij verwijst in dit verband naar artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, artikel 22bis van de Grondwet en artikel 57/1, §4 van de Vreemdelingenwet. Ook volgens de General Comment nr. 14 van het VN Kinderrechtencomité bij het Internationaal Kinderrechtenverdrag dient er een 'best interest assessment' te gebeuren in het kader van elke beslissing met betrekking tot een kind. Elementen die in overweging genomen dienen te worden in het kader van het hoger belang van het kind zijn: mening van het kind, identiteit van het kind, behoud van de familiale banden, zorg, bescherming en ontwikkeling van het kind, kwetsbaarheid, recht op gezondheid, recht op onderwijs.

Verzoekster meent dat de bestreden beslissing niet daadwerkelijk rekening houdt met de belangen van haar minderjarige kinderen.

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het document "Guidance note on international protection considerations for Venezuelans – Update I" van UNHCR van mei 2019.

Beoordeling

2.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) haar vrees om te maken te krijgen met een tekort aan medicijnen een hypothetische vrees betreft waaruit geen actuele beschermingsnood kan afgeleid worden, en de problematiek aangaande medische problemen en medische zorg bovendien een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken is, (ii) uit het loutere gegeven dat het niet kan uitgesloten worden dat men bij terugkeer te maken kan krijgen met criminaliteit geen nood aan bescherming volgens de Conventie van Genève of de definitie van de subsidiaire beschermingsstatus kan afgeleid worden, haar moeder bovendien nooit problemen had omwille van criminaliteit en haar vrees omwille van de veiligheidssituatie haar er niet van weerhouden heeft om in 2011 en 2015 telkens twee maanden op bezoek te gaan in Venezuela, (iii) uit haar verklaringen omtrent een incident dat plaatsvond in 2009 (dieven bedreigden haar met een pistool en stalen geld van haar zaak) blijkt dat er geen aanwijzingen zijn dat zij specifiek werd gevisieerd en uit deze éénmalige en toevallige gebeurtenis dan ook geen nood aan bescherming volgens de Conventie van Genève of de definitie van subsidiaire bescherming kan afgeleid worden, (iv) zij aanhaalt dat haar halfzus A.C., die zij slechts twee à drie keer zag, in 2010 Venezuela verliet omdat ze vreesde het slachtoffer te worden van ontvoering en zij hierbij een incident aanhaalt waarbij haar kinderen van de derde verdieping moesten springen, doch uit haar verklaringen blijkt dat niemand anders van de familie problemen had omwille van A.C. zodat er dan ook geen reden is om te denken dat dit aangehaalde incident voor haar problemen zou opleveren bij terugkeer naar Venezuela, en zij voorts stelt dat haar halfbroer P.N., die zij blijkens haar verklaringen nooit ontmoette, in 2017 gedood werd doch zij tevens verklaart dat niemand van haar familie problemen heeft gehad omwille van zijn dood en ook hier dus dient vastgesteld te worden dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat zij problemen zou hebben omwille van zijn dood, (v) wat betreft haar beschermingsnood ten gevolge van de algemene socio-economische situatie moet vastgesteld worden dat deze vrees niet ressorteert onder de bepalingen van de vluchtelingenconventie, (vi) de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in haar hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet, het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus evenmin rechtvaardigt en uit haar verklaringen over haar profiel en haar familiale/financiële situatie in haar land van nationaliteit niet kan afgeleid worden dat er in haar hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat zij in geval van terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt zodat niet kan worden aangenomen dat zij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen indien zij zou terugkeren naar Venezuela, (vii) uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet en (viii) haar documenten de appreciatie van haar verzoek om internationale bescherming niet kunnen ombuigen.

2.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 24 juli 2019 (CG nr. X), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.4. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“ a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.5. Vooreerst merkt de Raad op dat verzoeksters kritiek in het verzoekschrift, waar zij betoogt dat er een grondiger Dublin-onderzoek diende gevoerd te worden vooraleer haar dossier werd overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, *in casu* niet dienstig is. De Raad verwijst naar artikel 51/5, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, waarin het volgende wordt

bepaald: “Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk een eerste of een volgend verzoek om internationale bescherming bij één van de door de Koning ter uitvoering van artikel 50, § 3, tweede lid, aangewezen overheden heeft ingediend, gaat de minister of zijn gemachtigde, met toepassing van de Europese regelgeving die België bindt, over tot het vaststellen van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek.” Het behoort aldus tot de exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken om te oordelen of België verantwoordelijk is voor de behandeling van verzoeksters verzoek om internationale bescherming. Zodra de Dienst Vreemdelingenzaken het verzoek heeft overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, is deze verplicht om het verzoek om internationale bescherming te onderzoeken overeenkomstig de bepalingen van de Vreemdelingenwet. De vraag of de Dienst Vreemdelingenzaken al dan niet ten onrechte geen toepassing heeft gemaakt van artikel 16, §2 van de Dublin III Verordening, is in het kader van onderhavige procedure niet aan de orde en kan de rechtsgeldigheid van de bestreden beslissing niet aantasten.

Het komt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toe te onderzoeken of in hoofde van verzoekster een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen in geval van terugkeer naar Venezuela, dan wel of zij er een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Het feit dat verzoeksters echtgenoot met een werkvergunning in Spanje verblijft en zij hem daar wenst te vervoegen is hierbij irrelevant.

2.6. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekster geen elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om het geheel van de pertinente en draagkrachtige motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter geheel in gebreke blijft. Immers, zij beperkt zich tot de stelling dat de huidige situatie in Venezuela wel degelijk dient te leiden tot minstens de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus – waarmee zij in wezen niet verder komt dan het louter tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen – en het verwijzen in dit verband naar de “*Guidance note on international protection considerations for Venezuelans – Update I*” van UNHCR van mei 2019, wat bezwaarlijk kan volstaan om aan te tonen dat zij ten aanzien van Venezuela een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan doen gelden. De Raad wijst erop dat nergens in voornoemd rapport wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoekster *in concreto* dient aan te tonen dat zij in haar land van herkomst wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, alwaar zij in gebreke blijft zoals uitvoerig wordt toegelicht in de bestreden beslissing. Aangezien geen van de motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing *in concreto* worden weerlegd, blijft deze motivering onverminderd gehandhaafd en wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

In de mate verzoekster nog de schending aanvoert van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, artikel 57/1, §4 van de Vreemdelingenwet en de General Comment nr. 14 van het VN Kinderrechtencomité bij het Internationaal Kinderrechtenverdrag, benadrukt de Raad dat de belangen van het kind de eerste overweging vormen, doch verzoekster gaat er in deze aan voorbij dat het de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in zijn declaratieve opdracht enkel toekomt na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde hem/haar al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zou zijn bevoegdheid te buiten gaan mocht hij een vreemdeling die niet aan de in de artikelen 48/3 en 48/4 vervatte voorwaarden voldoet, toch als vluchteling erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toekennen. Alle passende wettelijke en bestuurlijke maatregelen dienen door de Staten voorzien te zijn om het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die het nodig heeft voor zijn welzijn en de lidstaten zorgen ervoor dat het gezin in stand kan gehouden worden. Dit is echter niet de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen maar behoort

tot de bevoegdheid van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie. Aangezien de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen enkel bevoegd is om na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde hem/haar al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, is ook de algemene verwijzing naar artikel 22bis GW, waarin wordt bepaald als volgt: *“Elk kind heeft recht op eerbiediging van zijn morele, lichamelijke, geestelijke en seksuele integriteit.*

Elk kind heeft het recht zijn mening te uiten in alle aangelegenheden die het aangaan; met die mening wordt rekening gehouden in overeenstemming met zijn leeftijd en zijn onderscheidingsvermogen.

Elk kind heeft recht op maatregelen en diensten die zijn ontwikkeling bevorderen.

Het belang van het kind is de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat.

De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen deze rechten van het kind.”, in casu niet dienstig.

Ten slotte wijst de Raad er op dat de afweging van het belang van de minderjarige vreemdeling dient beoordeeld te worden binnen de definitie van vluchteling en de voorwaarden voor subsidiaire bescherming. Het concept van het “belang van het kind” is in die zin niet absoluut, zoals ook de Raad van State aanhaalde in haar arrest nr. 223 630 van 29 mei 2013: *“Bovendien kan de algemene bepaling dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, geen afbreuk doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen in uitvoering van Europese regelgeving en van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus”. Het recht van het kind om in aanmerking te komen voor internationale bescherming (samen met of onafhankelijk van zijn ouders), zoals ook vermeld in artikel 22 van het IVRK, vloeit niet voort uit het kind-zijn als dusdanig, maar een kind heeft, net als ieder ander, het recht om in aanmerking te komen als hij of zij voldoet aan de insluitingscriteria. Dit kan bijvoorbeeld het geval zijn voor daden van vervolging van kindspecifieke aard zoals gedwongen huwelijk, kindsoldaten, vrouwelijke genitale verminking, ...”*

2.7. Daarnaast oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van de COI Focus *“Venezuela: Situation Sécuritaire”* van 4 april 2019 en de COI Focus *“Venezuela – Veiligheidssituatie (addendum)”* van 1 juli 2019) dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit deze informatie blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door verschillende actoren, waaronder (onder meer) het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de *“Colectivos chavistas”* en de megabandas, die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van het Verdrag van Genève.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen blijkt veelvuldig voor te komen in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviserd worden voor een welbepaalde reden of doel, zoals wraak, losgeld of macht. Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Voorts blijkt uit voornoemde informatie dat op 30 april 2019 een mislukte staatsgreep heeft plaatsgevonden in Venezuela. Uit de informatie blijkt evenwel op geen enkele manier dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden

om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid in Venezuela een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster brengt in het verzoekschrift geen informatie bij die de vaststellingen gedaan in voornoemde COI Focussen weerlegt of die een ander licht werpt op de evaluatie van de veiligheidssituatie in Venezuela. Dienvolgens wordt de analyse door de commissaris-generaal van de actuele veiligheidssituatie in Venezuela door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.8. De door verzoekster voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat zij de appreciatie van haar verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen. De paspoorten van haar en haar dochters, de identiteitskaarten van haar en haar dochters, de reisdocumenten van haar en haar dochters, de geboorteakte van N., haar huwelijksakte, de parentale toestemming van haar echtgenoot voor haar dochters om de Dominicaanse Republiek te verlaten, verblijfsdocumenten van haar echtgenoot in Spanje, documenten van haar man inzake bankverrichtingen en de belastingen, ondersteunen slechts de identiteit en nationaliteit van haar en haar gezin, haar gezinssituatie, haar reisweg en de verblijfsstatus van haar echtgenoot in Spanje, gegevens welke in het voorgaande niet in twijfel worden getrokken, en zijn verder niet dienend voor de beoordeling van de feiten die aan de grondslag liggen van haar asielrelaas.

2.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en kon zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Verzoekster maakt op generlei wijze aannemelijk dat haar verzoek om internationale bescherming en de door haar bijgebrachte documenten niet op individuele, objectieve en onpartijdige wijze werden beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening zou hebben gehouden met enig feit of gegeven dat de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.10. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoekster niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat zij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.11. Waar verzoekster *in fine* vraagt om, in uiterst ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor bijkomend onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien augustus tweeduizend negentien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

W. MULS